

Leszkay András bácsi Moha-meséje

Félelem

Egy nyári napon – körülbelül hétesztendős koromban – így szólt hozzám édesanyám: „Légy szíves, kisfiam, menj el Borbála nénihez, kérd el tőle a kuglófsütőt! Korán reggel szükségem lesz rá.” Örültem, hogy elmehtek a nagynénémhez, és a kertünkkel szemben besiettem az erdőbe. De alig tettem néhány lépést az erdei utacskán, megálltam, és körülnéztem. Odakint még csak kezdett alkonyodni, de idebent az erdőben, a sűrű lombú fák alatt, a magas bokrok között már majdnem este volt.

Gondolkodni kezdtem: ez így nem lesz jó. Már most is félelmetes itt. Visszafelé jövet pedig már a Hold is világítani fog, és akkor még könnyebben képzelem az ember mindenféle ijesztő alaknak a bokrokat, az árnyékokat. Már siettem is vissza, ki az erdőből, és bekiáltottam a kertünkkel szomszédos kertbe cimborámnak, Kutykuruttynak: „Gyere velem Borbála nénihez! El kell hozni a kuglófsütőt.” Amikor beértünk az erdőbe, Kutykurutty rám sandított, és elnevette magát: „Féltél volna egyedül?” Bántott is, meg is hökkentett a kérdése, hiszen nemcsak én szoktam magammal hívni, hanem ő is engem. Tudtuk, hogy miért hívjuk egymást, de nem mondtuk ki soha. Ha tehát most ki mondja, oka van rá. Már előre irigykedve megkérdeztem: „Miért? Te talán már nem félsz?” Ekkor Kutykurutty büszkén kivágta: „Nem bizony!” No, ez nagyon nagy újság volt; hogy Kutykurutty már elérte, amire én olyan régóta vágyódom. Már magyarázta is ravasz-kás mosollyal: „Kitaláltam egy remek módszert a félelem ellen. Ezzel a módszerrel még idegen erdőben is bátran járhatok, még aludni is mernék ott éjszaka.”

Sajnáltam, hogy nem én találtam ki, de örültem is, hogy én sem fogok félni többé: „Mondd meg már! Milyen ez a módszer?” Kutykurutty ezt mondta: „Az a lényege, hogy belenyugszom a kísértetekbe.” Megálltam, és rábámultam: „De hiszen... Nincsenek kísértetek.” Dühös lett: „Persze, hogy nincsenek. Sem boszorkányok, sem más effélék. Ezt én is tudom. Csakhogy nem is attól félünk mi, hogy elhurcol egy boszorkány boszorkányországba. Mi csak attól félünk, hogy boszorkány alakúnak látunk valami bokrot, és majd megijedünk tőle. De ha előre belenyugszunk, hogy akár minden bokor helyén boszorkány álldogáljon, akkor már nincs miért rémüldöznünk. Még rá is köszönhetünk: 'Jó estét, néni! Tudja-e, hogy nem valami szép foglalkozást választott! Nem unja még?'”

Kutykurutty találmánya elragadtatásba ejtett, és alig vártam, hogy lássak valami ijesztő alakú bokrot, élvezhessem, hogy nem félek tőle. Hamarosan meg is pillantottam az út szélén, vagy tíz méterrel előttünk egy sötét tömeget; még ijesztőbbnek is találtam a kívánnál. Megragadtam Kutykurutty karját, és megálltam: „Egészen olyan, mintha boszorkány volna. De ha boszorkány, hát boszorkány, elég nagy az erdő, elfér benne ő is, nem félünk tőle.” Már kiáltottam is: „Jó estét, boszorkány néni! Tudjuk ám, hogy kegyed csak bokor, de ha boszorkány volna, akkor sem félnénk, mert remek módszerünk van a félelem ellen.” Kutykurutty odakiáltotta az árnyalak felé: „En találtam ki! Az a lényege, belenyugszunk, hogy ön nem bokor, hanem boszorkány!” Folytattam: „Arra tehát hibába tetszik spekulálni, hogy megijedünk öntől. Mi most nyu-

godtan elmegyünk ön mellett, közéről már látni fogjuk, hogy ön csakugyan bokor, és megyünk tovább Borbála nénihez, mert el kell hoznunk tőle a kuglófsütőt.”

A következő pillanatban már rohantunk visszafelé az úton. Amikor ugyanis kimondtam azt a szót, hogy „sütő”, az árnyalak, amelyet bokornak véltünk, lépett egyet felénk. Úgy száguldottunk, mint két megvadult csikó. Úgy rémlett ugyan, szólít valaki, mintha a nevemet kiáltották volna, de bántam is én, hogy kiáltják vagy sem, csak az volt a fontos, hogy minél távolabb legyek a boszorkány alakú bokortól vagy micsodától, amely lépni is tud. Ő, de boldogság volt megpillantani a lámpát a verandánkon, ott ültek szüleim is, szinte csak röppentünk fel a lépcső fölé, lezöttentünk egymás mellé a kispadra, és fújtattunk.

Szüleim persze látták rajtunk, hogy megijedtük valamitől, s mihelyt szó is ki bírt jönni belőlünk a lihegés mellett, elmondtuk, hogy bokornak hittünk egy árnyat, és egyszerre csak lépett. Arról nem beszéltünk, hogy szónokoltunk neki, a módszerről sem, szégyelltük, hogy félni szoktunk este az erdőben. De nem maradt titokban az sem. Mert egyszerre csak megzörrent a kertünk ajtaja, feljött a verandára Borbála néni, letette az asztalra kuglófsütőt, és felénk fordult: „Hát mi vagyok én nektek, ti gyáva tökfilkók? Boszorkány alakú bokor, vagy bokor alakú boszorkány?”

Néhány hét múlva egy vasárnap délután lent sétálgattam Magyarkút környékén, és nézegettem a váci kirándulókat, a budapesti turistákat. Egyszerre csak szemben találok magam egy csöpp kisfiúval. Meglát, sikít

egy nagyot, rohan az édesanyjához, és rémülten kiáltozza: „Egy törpe! Egy törpe!” Édesanyja azonban visszavezette hozzám, és megmagyarázta neki, hogy nem valami mesebeli rémecskét lát, hanem ugyanolyan kisiút, mint ő maga, csak kisebb termetűt. A kisiú megnyugodott, és még játszottunk is egymással, de alig vártam, hogy hazainduljanak, én meg rohantam Kutykuruttyhoz egy nagyszerű hírrel. Mihelyt lehetett, száguldottam is, és lelkenedezve újságoltam: „Most már igazán vége a félelemnek! Remek módszer jutott eszembe; az a lényege, hogy nem szabad azzal a gondolattal mennünk be az erdőbe: 'Jaj, félek, jaj, meg ne ijedjek valamitől!' – hanem éppen az ellenkezőjét kell gondolni: 'Én vagyok az ijesztő, én vagyok az erdei rém, éntőlem féljenek mások!' Még kiáltozni is lehet: 'Reszkess, kísértet! Remegj, boszorkány! Itt jövök én, a legrettenetesebb!'” Kutykurutty áradozott: „Moha, ez csakugyan nagyszerű! Milyen kár, hogy nem én találtam ki!” De egyszerre csak meghökken: „Azt kiált-suk, 'Reszkess, kísértet!'? Hiszen kísértet... nincs. Sem boszorkány.”

Dühbe jöttem: „Azt én is tudom, te bölcs! De attól mégis félünk, hogy olyan... kísértetszerűnek látunk valami bokrot. A kiabálás nem is kísértetnek szól, hanem önmagunknak. Hogy folytonosan gondoljunk rá: bármit látnánk is, ne ijedjünk meg tőle, mert mi vagyunk az ijesztők, nem pedig az, amit látunk. Kiabálhatjuk különben azt is, még jobb is: 'Minden és mindenki reszkessen! Itt jövök én, a legrettenetesebb!'” Így már tökéletesnek látszott a módszerem, mindketten nagyon örültünk neki, és alig vártam, hogy élhessek vele.

Másnap este, igen nagy örömmre, éppen félelmetesnek is látszott az erdő. Közeledett az ős, fújta a szél, tehát hajladoztak, zörögtek a bokrok, a Holdat meg percenként eltakarták a száguldó felhők. Kifeszített mellkassal, kemény léptekkel meneteltem be

az erdőbe, és el-elkurjantottam magam: „Minden és mindenki reszkessen! Itt jövök én, a legrettenetesebb!” És nagy örömmel állapítottam meg, hogy csakugyan remek a módszerem, nem félek egy csöppet sem. Öt perc múlva azonban már tudtam, hogy csak akkor nem félek, amikor éppen bömbölök, tehát folytonosan bömbölni kell. A „legrettenetesebb” után máris kezdeni kell: „Minden és mindenki...” Bömböltem hát folyamatosan, megszakítás nélkül.

De baj lett ebből is. Mert egyszerre csak – miközben szünet nélkül üvöltöttem – az a benyomásom támadt, hogy valaki a közelben velem egyszerre ugyanazt kiabálja, mint én. Mint ha valami különös visszhang volna... de hát errefelé nincs visszhang. Akkor hát valami... – alig mertem végiggondolni –, valami incselkedő erdei rém... Nem hagytam abba a kiabálást, egy pillanatra sem, féltem, hogy nagyon megrémülök, ha meghallom: csakugyan ezt kiáltozza valaki a közelemben. Kiabáltam hát tovább, és a kiáltozásom közben próbáltam fülelni, jól hallom-e, vagy csupán rémüldözöm. De eljött egy pillanat, amikor már nem bírtam tovább a bizonytalanságot, és egy utolsó rémült „Itt jövök én...” után hirtelen elhallgattam, és megálltam. Ekkor szinte éreztem, hogy égnek merednek a hajam szálai, hallottam a kiáltást a zúgó bokrok mögül: „...reszkessen!”. Csak ennyit. Akkor beleüvöltöt-

tem az erdőbe: „Te reszkess!” – és rohantam kifelé. Most következett a nagyobb rémület. Rohant utánam valaki, én legalább is úgy hallottam, hogy utánam rohan. Egy perc múlva ugyanis kiderült, hogy ő meg azt hitte, én rohanok őutána. Amint ti már bizonyára gondoljátok is, Kutykurutty volt a másik erdei hős, egyszerre száguldottunk ki az erdőből a törpeházi útra.

Persze, amilyen szemtelen volt, rögtön szidni kezdte a módszeremet, én meg védtem: „Igenis jó a módszerem! Csak nem lett volna szabad neked is elmondanom.” Ekkor megnyírkodult a közelben egy kertajtó, a kis Fújóska jött át az úton, és be akart menni az erdőbe. Csodálkozva odaszóltam neki: „Hová ilyenkor, te csöppség?” „Süteményt viszek Merengő bácsinak.” Kutykurutty meg én összenéztünk: Merengő bácsi jóval messzebb lakott, mint Borbála néni, és már rá is rontottunk Fújóskára: „Mi a módszered, hogy el mersz menni olyan messzire a sötét erdőben? Mondd meg nekünk is a módszeredet!” Fújóska készségesen magyarázta: „Az a módszerem, hogy ha elbújik a Hold bácsi, megállok, és várok, amíg kisüt. Akkor nem eshetem el.” A vállára tettem a kezem: „Félreértéttél, öcskös. Az hogyan lehetséges, hogy nem félsz, ha látsz valamit az erdőben, ami olyan, mintha... kísértet volna... vagy boszorkány...” Fújóska mosolygott: „Nincsen kísértet. Sem boszorkány.” Kutykurutty ráförmedt: „Azt mi is tudjuk! De az ember mégis fél...” Fújóska már nevetett: „De mitől félek, ha nincs?” És bement az erdőbe.

Bámultunk utána a sötét útra, és Kutykurutty halkan megjegyezte: „Egy picikét sem hisz bennük.” De tüstént zavarba is jött: „Azazhogy... úgy értem... természetesen mi sem hiszük, hogy létezik efféle...” De most már hiába hebegett, már elszólta magát. Bámultunk tovább a sötét útra, és tudtuk már, mi a legjobb módszer arra, hogy megszabaduljunk a félelemtől.